Часопис Новоапостольської церкви

НАША СІМ'Я

ДІТИ І ЦЕРКВА
Як навчити дітей жертвувати?

МІРКУВАТИ–СЛІДУВАТИ
Спільність

Ми, ДІТИ

Тема номера:
ЗАЗДРІСТЬ

Хорватія

Першоапостол у Загребі

24-й рік видання, № 3, березень, 2022 р.

Зміст 3/2022

СЛОВО І ВІРА

3 НАСНАГА
Зробіть це! – Імпульс із богослужіння Першоапостола

4 У ЦЕНТРІ УВАГИ
По-хорватському

5 БОГОСЛУЖІННЯ
03.10.2021 р. у м. Загребі (Хорватія)
Цитата з Біблії:
Псалом 145, 2-3

11 АПОСТОЛИ ПИШУТЬ
Христос – путь
(Апостол Бенджамін Охене-Саффо)

ЖИТИ ВІРОЮ

13 МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ
Спільність

14 ДУХОВНИЙ ДОСВІД
Турбота про здоров'я

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

15 «МИ, ДІТИ»
Жертви у Старому Заповіті

16 ДІТИ І ЦЕРКВА
Що я отримаю за це?
(Як навчити дітей жертвувати?)

19 БУТИ ХРИСТИЯНИНОМ СЬОГОДНІ
Будь, людино, благородною, будь доброю і помічною (частина 2)

НАША ЦЕРКВА У СВІТІ

23 КОРОТКІ РЕПОРТАЖІ
***Україна**. Богослужіння Апостола Будника в громадах Одеської області*

ЦІКАВО ЗНАТИ

24 ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

ІЛЮСТРАЦІЯ–ЗАГАДКА

***Обкладинка**: Вигляд на зимовий Загреб; на задньому плані – собор, який завдяки двом вежам є найбільшою спорудою Хорватії та належить до національного надбання © Loes Kieboom – stock.adobe.com*

ВИХІДНІ ДАНІ:
Часопис «НАША СІМ'Я», № 3, 2022

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюріх, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua
сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/ Німеччина; за сприяння Релігійної організації «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Росії», м. Москва/Росія.

Друк: Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr. net
Наклад: 335 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю приймемо пожертви на видавничу діяльність.
Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:
IBAN р/р UA863209840000026005240016749 в АТ "ПроКредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або
IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAH) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від …

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Відповіді на завдання на стор. 24: 1) 1А, 2Б, 3Г, 4Б, 5Б, 6В, 7Б, 8Г, 9Г, 10А; 2) через молитву, якою Даниїл молився тричі на день, повернувшись у бік Єрусалиму (Даниїла 6, 10)

Фото: © Anton – stock.adobe.com

Зробіть це!

Наше земне життя є не завжди простим. Кожен з нас має труднощі й проблеми, а тому ми не можемо бути щодня радісними й співати «Алілуя». Утім Бог під час кожного богослужіння бажає дарувати нам велику й тривалу радість. Як Він робить це? Чи вирішує Бог усі наші проблеми і чи змінює життя на краще, покращуючи його?

Перше чудо, яке звершив Ісус Христос, відбулося на весіллі в Кані Галілейській. У господарів несподівано виникла проблема: закінчилося вино, що, безумовно, могло б затьмарити радість присутніх. Вони звернулися до Ісуса і що Він зробив? Спершу – нічого! А потім сказав, що їм треба зробити: принести глеки й наповнити їх водою. Вони зробили так, як звелів Ісус, і стали свідками дива – вода перетворилася у неймовірно смачне вино, – що викликало у всіх неабияку радість. Бог не одразу вирішує наші земні проблеми й не завжди так конкретно, як це зробив Ісус Христос на весіллі в Кані Галілейській. Але під час богослужіння Він дарує нам Своє слово, розмовляє з нами й мовить: «Зробіть це!» І якщо ми поступаємо відповідно до Його слова, то відчуваємо присутність Бога в своєму житті й сповнюємося неабиякою радістю. Саме таке благословення Господь бажає дарувати нам під час кожного богослужіння.

Імпульс із богослужіння Першоапостола

По-хорватському

Коли хорватські вершники проїжджали верхи на конях перед французьким королем Людовіком XIV (1638–1715) під час військового параду в 1663 році, то, найімовірніше, не підозрювали, що їхня уніформа значною мірою вплине на світ моди наступних поколінь, а отже – на новоапостольський гардероб. Легенда свідчить про те, що галстуки вершників, зав'язані метеликом, були на одному кінці досить довгими й звисали на грудях. Це так сподобалося модному «королю-сонця», що він звелів запровадити цей шикарний аксесуар à la croat (по-хорватському) в елітних колах Франції. Вербальні спотворення перетворили згодом слово croat (хорват) на cravat, а отже – на краватку, теперішня форма якого виникла лише у наступні століття. Сучасну краватку, яка є обов'язковим атрибутом новоапостольських священнослужителів з 1950-х років, розробив нью-йоркський дизайнер Джессі Лангсдорф у 1924 році. А ось в українській і російській мовах існує також слово «галстук», яке ще в Петровську епоху потрапило у наші мови з німецької, де «хальстух» (Halstuch) означає «шийна хустка».

Фото: © Adam Jan Figel – stock.adobe.com

БОГОСЛУЖІННЯ У ЗАГРЕБІ/ХОРВАТІЯ

ДАТА: 3 жовтня 2021 р.
БІБЛІЙНА ЦИТАТА: Псалом 145, 2–3
ВСТУПНА ПІСНЯ: «Ми хвалу співати будем» (№ 169 у російськомовному пісеннику)
СУПРОВІД: Окружний Апостол Міхаель Еріх, а також Апостоли Йенс Корбін та Ґерт Опденплац
СВЯЩЕННОДІЙСТВА: богослужіння з нагоди Дня Подяки за врожай

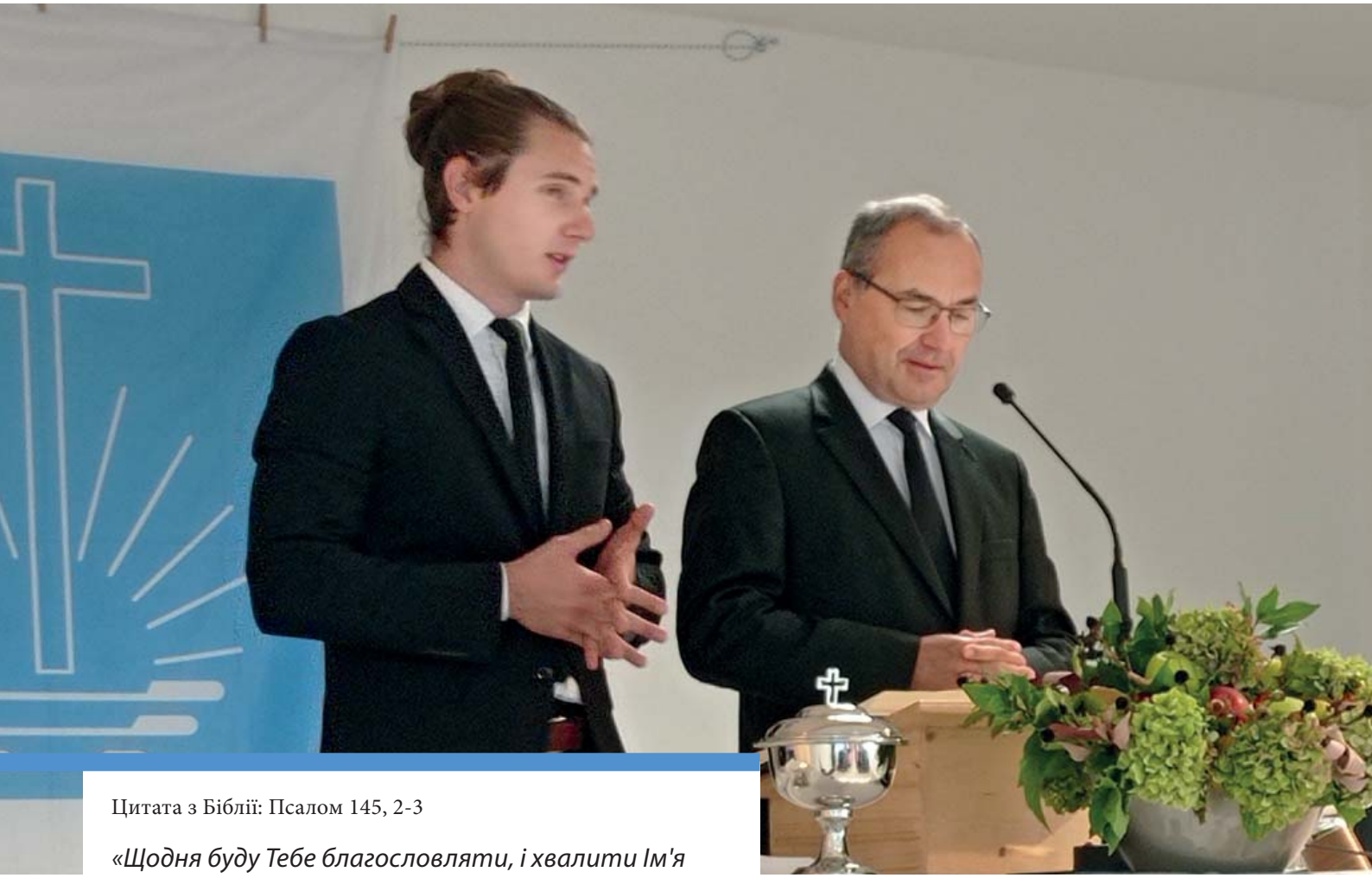

Цитата з Біблії: Псалом 145, 2-3

«Щодня буду Тебе благословляти, і хвалити Ім'я Твоє по віки вічні. Великий Господь і хвали вельми гідний, і велич Його незбагненна».

Великий Господь

Дорогі брати й сестри, ми особливо вдячні Богові за те, що можемо спільно відзначити цей День тут, у Загребі. Я вперше в житті знаходжуся у Хорватії і вдячний Богові, що маю змогу познайомитись з вами. Приємно знову й знову мати зустріч з братами й сестрами, знаючи, що в нас так багато спільного, що в нас одна мета, що ми ведемо одну боротьбу. І навіть якщо ми досі не знали про один одного, то молилися один за одного.

Сьогодні ми відзначаємо особливе свято: День Подяки за врожай. Ми дякуємо Богові за Його дари й за те, що Він, як дбайливий Отець, постійно дає людям усе, що потрібно для життя. Звичайно, ми вдячні Йому також за духовне благословення, яким Він благословляє нас. Одного разу Господь Ісус мовив: «…Із Царством Небесним так, як з отим чоловіком, що кидає насіння в землю: чи спить він, чи встає, чи то вночі, а чи вдень, - насіння те кільчиться й росте. А як - він сам не знає» (Марка 4, 26–27). Цими словами Він наголошував, що посіяне Ним насіння Євангелія, Його справа, Боже Царство, зростає і множиться, і що людям годі збагнути, як саме проходить цей розвиток. Іноді він відбувається вдень, іноді вночі, іноді люди активні, іноді – менш активні. Але посіяне Господом зростає і дозріває. Його план спасіння не стоїть на місці. У нас є власні уявлення, якою має бути церква, як вона має розвиватися, але дуже часто все відбувається зовсім по-іншому. Утім ми можемо бути абсолютно впевненими: Божа справа рано чи пізно прийде до завершення. Навіть якщо вона розвиватиметься не так, як ми собі це уявляли. Бог неодмінно довершить Свою справу!

День Подяки за врожай – це не просто позначка в календарі: «Сьогодні ти маєш сказати Богові: «Щиро дякую!» Подяка – це не обов'язок, а вияв віри. Чим міцнішою і більшою є наша віра, тим більшою є наша подяка. Людину, яка дійсно вірує в Бога, яка вірує в Ісуса Христа, Сина Божого, не треба змушувати виражати вдячність. Подяка – це нормальний вияв віри. Подяка – це плід істинної віри. Отже, сьогодні особливий день; день, коли ми поклоняємося Богові, а тому поміркуймо над Божою величчю!

Бог великий, Він – Творець. Мені в цьому відношенні не треба давати розлогих пояснень. Творіння – це щось величне. Коли розмірковуєш над тваринним чи рослинним світом, над його розмаїтістю і над тим, як усе створено й розвивається, то навіть визначні вчені кажуть: «Творіння вельми дивовижне й досконале!» Дослідники продовжують знаходити дедалі дрібніші елементи життя й розуміють, що це ще не кінець. Ми думаємо, що тепер ми дійшли до найдрібніших деталей, а пошуки продовжуються і вчені знаходять ще дрібніші елементи життя. Я не хочу зараз виступати з науковою лекцією, тим більше, що я цього не вмію робити, але все ж, як дивовижно все створено і взаємопов'язано в світі. А якщо поміркувати над космосом: дослідники щоразу знаходять нову планету, нову зорю чи нову галактику, про яку ми досі не знали. Коротко кажучи, творіння є неймовірно величним! Бо Творець – великий!

Подяка – це не обов'язок, а вияв віри. Чим міцнішою і більшою є наша віра, тим більшою є наша подяка.

Коли ми розмірковуємо про Бога, то є речі, які ми сприймаємо цілком нормально. Наведу лише один приклад: Бог знає про кожну людину. Він знає думки й почуття кожної людини. Уявіть-но, існують мільярди людей. І Бог щосекунди знає, про що думає і що відчуває кожна людина. Він бере участь у житті кожної людини, цікавиться нею, бо любить її. І кожна людина каже про себе: «Бог точно знає, про що я думаю, що відчуваю, Він бере участь в моєму житті». І це стосується мільярдів людей. Воістину, Бог великий! Бог досконалий! Він ніколи не помиляється. Ідеальними є слова й діла Бога. Вони не потребують виправлень. Бог не каже: «Ось це треба негайно виправити, спробую це зробити». Бог досконалий! Бог великий!

Великою є також Божа любов до людини! Бог створив людину з нічого. Спочатку не було нічого, і Він створив людину – за Своїм образом і за Своєю подобою. Людина своїми ділами не заслужила на це, адже її зовсім не було. Та Бог сказав їй: «Тепер ти можеш думати, можеш відчувати, можеш розмовляти. Я наділяю тебе також здатністю любити. Я поставлю тебе над усіма земними створіннями». Бог довірив людині опіку над усім творінням і мовив: «Дбай про нього»! Людини зовсім не було, та Бог створив її, і дав їй усе, бо Бог – це любов. Він поділився з людиною усім.

Однак людина виявилася невдячною і відпала від Бога. Та Божа любов перевершила людську слабкість. Бог віддав людині все, а вона покинула Його. І що тоді Бог зробив? Він віддав Себе людині! Він пожертвував Собою, аби спасти людину. Він зовсім не докоряв їй. Хоча міг би, приміром, сказати: «Я дав тобі все, а ти покинув Мене, іде геть!» Та ні, Бог віддав Себе заради спасіння людей. Чи не є це Господньою величчю!?

Але справа не в тому, що Бог каже: «Ти поступив безглуздо, та Я це виправлю». Він не займається дріб'язковим ремонтом, що відшкодовує заподіяний збиток. Ні, Його задум значно величніший! Він творить новий світ і знову бажає віддати його людям. Воістину: Бог величний! Великою є також Його любов! А тепер поміркуймо над собою, над своїми стосунками з Богом. І тут ми можемо сказати: «Бог величний!» Він творить велике у нашій душі. З нас, недосконалих грішників, Він прагне зробити царів і священиків для Свого Царства. Ми не заслужили і не здатні заслужити на це? Величною, отже, є Божа любов до тебе й до мене!

Тепер поміркуймо про численні дари, якими Бог наділяє нас у житті. Нам, людям, притаманно думати спершу про те, чого ще не маємо. Однак завжди пам'ятаймо про те, що Бог дав нам усе! Я не хочу зараз перераховувати все це, але Бог насправді наділив нас багатьма дарами. Ніхто з нас не заслужив на те, аби мати дружину/чоловіка чи дітей. Це – милість, на яку ми не заслуговуємо. Можна було б перелічити ще чимало інших дарів Господньої милості, на які ми не заслуговуємо. Бог наділив нас багатьма дарами.

Велич Бога проявляється також у тому, що Він навіть вдається до деталей. Він дбає не тільки про спасіння душі й наділив нас не тільки багатьма дарами, а й вдається до деталей. Ми не раз стаємо свідками чудес, які Він творить у нашому житті. Ось Він надав нам дивовижну допомогу, послав ангела, який вберіг нас. Там Він допоміг уладнати те, що ніхто інший не зміг. А іноді Він турбується навіть про те, аби ми мали невеличкі радості повсякденного життя, Він подає нам знаки, якими повідомляє: «Ти бачиш? Я поруч з тобою!» Він таким чином викликає радість у нас. Бог настільки великий, що турбується навіть про наше незначне благополуччя. Він робить для нас велике, вдаючись у деталі, й показує: «Я тут, Я поряд з тобою». Це прояв Божої величі!

Далі псалмоспівець мовить про те, що Божа велич перевершує будь-яке людське уявлення. Його горизонт, на відміну від нашого, сягає значно дальше. Ми бачимо тільки те, що відбувається на землі. Наш горизонт закінчується біля могили. Що відбувається в потойбічному світі, ми не бачимо й не знаємо.

Фото: НАЦ Південна Німеччина

Діяння Бога не завершується Пришестям Господа.
Він дивиться значно дальше, Його горизонт – нове творіння.

Але Бог бачить значно дальше, Він бачить не тільки живих, а й померлих. Його всемогутність, Його любов, Його милість у потойбічному світі є такою ж величною, як і на землі. Дивовижними є також Його діяння у потойбічному світі. Вони ще приховані від нас. Бог бачить значно дальше, ніж ми.

Ми живемо своїм життям, зосереджуємося на Другому Пришесті Господа, і це правильно. Але Бог бачить значно дальше. Його погляд сягає аж до нового творіння, іноді ми забуваємо про це. Діяння Бога не завершиться Пришестям Господа. Він дивиться дальше, Його горизонт – це нове творіння. Я знаю, що багатьох батьків турбує те, що їхні діти не приходять на богослужіння. Ми, священнослужителі, також неабияк хвилюємося, що деякі брати й сестри перестали відвідувати богослужіння. Це викликає у нас біль, бо ми думаємо: «Боже, що буде з ними, коли Ти прийдеш?» Нас утішає знання про те, що Бог, на відміну від нас, мислить масштабніше. Його горизонт – нове творіння. Його мета, Його діяння спрямовані на те, аби люди увійшли у це нове творіння. Це –остаточне спасіння. Бог значно перевершує будь-яке людське уявлення. Його допомога є завжди більшою, ніж ми можемо собі уявити. Нам, людям, властиво мислити обмежено. Та в Бог є зовсім інші можливості. Згадайте-но про життя нашого Господа й Учителя Ісуса Христа. Коли Його розіп'яли, то людям здавалося, що прийшов кінець. Жодна людина не знала тоді, що буде далі. Та в розпорядженні Бога є зовсім інші можливості. Ісус Христос воскрес з мертвих. Це було для людей чимось неймовірним. Бог великий, для Нього немає нічого неможливого. Іноді ми розмірковуємо над тим, чому Бог допустив нинішню ситуацію. А Він мовить до нас: «Дозволь мені вирішувати це, Мої можливості перевершують будь-які людські уявлення».

У розпорядженні Бога є також зовсім інші способи й засоби. Я не раз розмірковую про громади, які переслідував Савло. Вони, напевно, молилися до Бога й просили: «Боже, допоможи нам, визволи нас від рук цієї людини! Знищи його або, принаймні, не дозволь йому знайти нас!» Бог вирішив усе зовсім по-іншому. Він поміняв серце Савла, змінив зло на добро. Це було неймовірним, але Бог зробив це. У Бога є просто інші способи й засоби.

Іноді Він допомагає нам по-особливому: Він доручає виконати певне завдання. Тоді ми, проявляючи наївність, вважаємо, що треба допомогти милостивому Богові, й думаємо: «Бог потребує мене і я бажаю служити Йому!» Насправді все навпаки: людина, яка від щирого серця виконує Боже доручення, розуміє, що саме Бог допомагає їй. Адже коли ми служимо Господові, то відчуваємо Його присутність і спізнаємо Його любов і всемогутність. І тоді наше служіння Богові обертається для нас великим благословенням. Саме так Бог допомагає нам зростати до сутності Ісуса Христа. Ми думали, що зробили щось для Бога, а, насправді, Він зробив щось для нас. Це лише один приклад. Бог завжди перевершує будь-які людські уявлення. Не буду зупинятися на інших прикладах. Поміркуймо над Божою величчю! І прийдемо до висновку псалмоспівця: «Щодня буду Тебе благословляти, і хвалити Ім'я Твоє по віки вічні». Ми віримо в цього величного Бога, Який творить велике. І наша віра не є теоретичною. Ми не просто

кажемо: «Так, це істина, ми віримо в неї!» Ні, ми живемо цією вірою! І якщо ми живимо нею, то вона позначається на нашому житті: ми довіряємо Богові. Ми довіряємо Його всемогутності: Бог завжди приходить нам на допомогу. Ми довіряємо Його любові. Він надає нам допомогу, бо любить тебе й мене. Ніхто не спроможний позбавити нас цієї довіри. Ми довіряємо Його слову і Його закону. Дорогі брати й сестри, якщо я істинно вірю, що Бог є величним, то безглуздо не виконувати те, що Він каже мені. Окрім цього, я добре знаю: «Його слово – це найкращий шлях для вирішення будь-якого питання». Отже, щоденними проявами нашої віри є те, що я вірую у великого Бога, що я довіряю Йому, бо для Нього немає нічого неможливого. Я довіряю Його любові, Він зробить усе, як треба. І я довіряю Його слову, бо Його слово – це істина, і я поступаю відповідно до нього. Я знаю, що нічого нового вам не сказав. Але думаю, що в цей святковий День добре знову згадати про величчя Бога і відчути Його вплив на нас. Тепер ми розуміємо, що йдеться зовсім не про Бога, Який чекає від нас на похвалу чи подяку, а – про те, що наші поклоніння, похвала й подяка Богові принесуть нам неабияке благословення й укріплять нашу віру. Тож нехай Бог дарує нам Своє благословення.

Після співпроповіді двох Апостолів Першоапостол сказав: Бог великий, Він перевершує будь-які людські уявлення. Окрім цього, Його допомога є завжди більшою, ніж ми можемо собі уявити. Його справедливість є більшою, ніж ми можемо її собі уявити.

У нас, людей, нерідко складається враження, якщо Бог справедливий, то має відшкодовувати людині її страждання. Якщо людина, приміром, стає жертвою злочину, то, як правило, вимагає за це компенсацію. Однак і тут людина швидко наштовхується на межу можливого. У Франції нині відбувається судовий процес над винними у терактах, що сталися у Парижі в листопаді 2015 року. Жертвою цього теракту стала велика кількість людей. Однак швидко дійшли висновку, що неможливо компенсувати страждання і втрати цих людей та їхніх близьких. Такої компенсації не існує. Як виміряти біль і втрату? Залишається тільки надія на те, що Бог зможе відшкодувати це. Але й тут наше людське уявлення є обмеженим. Милостивий Бог не буде виправляти ситуацію, мовлячи: «Ти так багато страждав, то Я відшкодую понесені тобою збитки». Ні! Це ми, люди, так міркуємо.

Бог поступає по-іншому. Він дає усе усім! Він дає кожній людині найбільше з того, що вона може мати: вічне єднання з Богом. Бог не мислить, як людина, і не вимірює те, хто скільки має. Він пропонує кожному з нас досконале спасіння. У цьому Божа велич! Брати й сестри, Боже

АПОСТОЛ ЙЕНС КОРБІН:

Апостол Корбін (Північна та Східна Німеччина) сказав, що видатним людям іноді зводять пам'ятники на згадку про їхні величні діла. Наше сьогоднішнє богослужіння спорудило пам'ятник у серцях віруючих, аби нагадувати про Божу велич: «Якщо тобі погано, то завжди пам'ятай: Бог великий, Бог може допомогти і Він допомагає нам», – сказав Апостол. І далі: «Дивімося на величного Бога, довіряймо Йому. Він не десь там далеко від нас, аби ми, завмерши від благоговіння, не наважилися наблизитися до Нього. Він пов'язав нас із Собою і сказав «так», і на Його «так» ми відповіли: «Я ввіряє себе Тобі, о Триєдиний Бог, [...] бути вірним Тобі до кінця моїх днів». Отже, долучимося у цьому сенсі до Божої величі».

АПОСТОЛ ГЕРТ ОПДЕНПЛАЦ:

Апостол Опденплац (Західна Німеччина) сказав, якщо зібрано гарний врожай, то неважко дякувати Богові. Але бувають інші часи, підкреслив Апостол, нагадавши про пророка Авакума. У своєму Псалмі він серед іншого писав про неврожай, який довелося зазнати його народові, та все ж мовив: «Я все ж таки в Господі буду радіти, і веселитись у Бозі, моїм Спасителі. Господь - мій Владика, Він моя сила» (Аввакум 3, 18–19). Потім Апостол зупинився на висловлюванні Першоапостола про те, що Бог турбується не тільки про велике, а й – про деталі: «Хтось свого часу сказав: «Бог настільки великий, що Всесвіт не спроможний осягнути Його. І Бог настільки малий, що може поміститься у дитячому серці». Нам, людям, важко збагнути це. І велич Бога полягає в тому, що Він любить усіх нас».

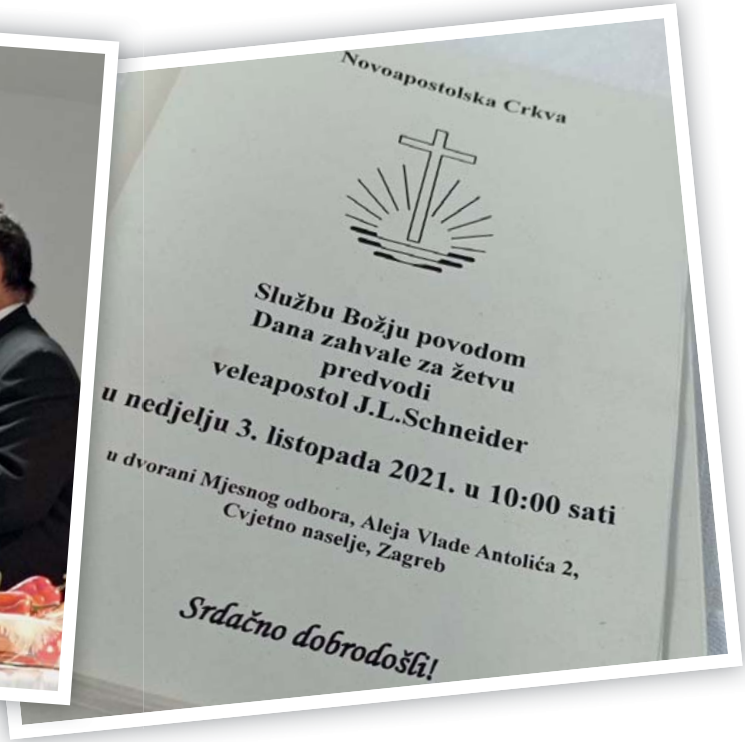

спасіння є настільки великим, що навіть людина, яка пережила велике горе, більше не згадуватиме про неї. Ця думка не покидає мене. Є люди, які вельми постраждали, і те, що Бог хоче дати їм, є таким великим, що вони й не згадуватимуть про те, що довелося зазнати. Бо вони осягнуть неймовірні щастя і блаженство. Це не ілюзія, це не гарна історія, це наша віра, наша впевненість. Це – спасіння в Ісусі Христі.

Ще раз: нам варто пам'ятати й розмірковувати над Божою величчю. Воістину, це чудове джерело втіхи, радості й миру. Чим міцніша наша віра, тим щиріша подяка. А що потім? Як ми виражаємо свою подяку? Ми приносимо Богові жертви, й виконуємо це із задоволенням. Ми можемо з любові й вдячності присвятити себе служінню Господові.

Але Бог чекає від нас чогось більшого. Батьки іноді також поступають саме так. Моя мама не раз казала: «Я не хочу від тебе подарунка, а хочу чогось більшого», і я точно знав, чого вона хотіла. Їй не потрібен був подарунок від мене, вона хотіла слухняної дитини – причому щодня, а не лише у День матері. Мене це не дуже влаштовувало, але вона говорила мені це з нагоди кожного Дня матері, на кожне свято: «Мені приємний твій дарунок, але бажаю іншого». Бог чекає від нас, аби ми пробачали своєму ближньому без жодних умов, просто так, проявляючи вдячність. Тут не місце для тривалої дискусії про те, що той зробив те й те, і це було неправильно. Бог мовить: «Найкраща подяка, яку ти можеш Мені принести, – це щире вибачення своєму ближньому. Примирись з ним! Хіба Бог не може очікувати від нас цього? Величний Бог, Який робить для нас великі справи, Який щедро дає нам усе, хіба Він не може очікувати від нас, аби ми з вдячності Йому пробачили й примирилися з ближнім? Або інший приклад: Бог хоче, аби ми, урешті, відмовилися від думки, що шкодить нам. У нас уселяється певна думка, за яку ми чіпляємось і вона не дає нам спокою. А Бог каже: «Якби ти відмовився від цієї думки, від цієї ідеї, від цього бачення, то тобі було б набагато краще. Ти можеш безконечно обговорювати, хто має рацію, а хто ні, але зрозумій, що це не принесе тобі миру». Виявляючи любов і вдячність Богові, попрощайся з цією недоброю думкою. Відмовся від неї і ти знайдеш спокій. Виключно з вдячності Богові. Тож відсвяткуймо сьогодні Святе Причастя як свято Подяки. Дякуймо Богові за Його спасіння і за Його поміч та подаруймо Йому свою абсолютну довіру.

ОСНОВНІ ДУМКИ:

Відводьмо час і розмірковуймо над Божою величчю. Ми віримо, що Бог завжди перевершує будь-які людські уявлення. Ця віра поглиблює наше пізнання і викликає велику довіру до Бога.

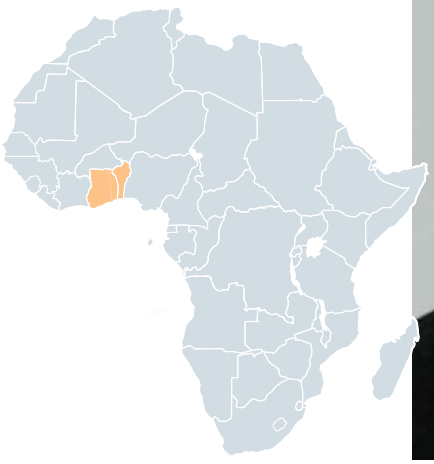

Фото: НАЦ Південна Німеччина

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 25.04.1967
ПРОФЕСІЯ: спеціаліст з реклами
АПОСТОЛ з 15.01.2017 р.
РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: Гана, Бенін, Тоґо

АПОСТОЛ БЕНДЖАМІН ОХЕНЕ-САФФО

Христос, путь

Кожна людина вирішує самостійно, у кого чи у що вона вірить. Однак прийняте нею рішення має свої наслідки. Ми, християни, прийняли рішення сповідувати віру в Триєдиного Бога. Це рішення має позначатися на нашому повсякденному житті.

Віра в Бога, Всемогутнього Творця, є головною складовою нашої віри. Віра у великого Бога витісняє будь-що інше, адже Бог у нашому житті – це Альфа й Омега, Засновник і Завершитель. Нагородою за нашу віру буде те, що ми прийдемо до Бога й житимемо у вічному й безпосередньому єднанні з Ним. Бог подарував цю можливість усім людям і для цього послав Свого Сина Ісуса Христа. В Євангелії від Івана Ісус Христос мовить про Себе: «Я – путь, істина і життя! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене» (Івана 14,6). Ця «путь» пролягає через Церкву, яку Ісус подарував людям. «Істина» полягає у тому, що Ісус Христос був посланий Своїм Отцем, аби принести Себе в жертву заради спасіння всіх людей. А «життя» має той, хто споживає Тіло і Кров Христа і таким чином наповнюється сутністю Божого Сина.

Писання свідчить також про те, що Ісус Христос бажає, аби Його вірні перебували разом з Ним. Найвиразніше це передано наступними Його словами: «Отче! Хочу, щоб ті, яких ти Мені передав, перебували там, де і Я, щоби й вони були зо Мною та й бачили Мою славу, яку Ти дав Мені, бо полюбив єси Мене перед заснуванням світу» (Іван 17, 24).

Проголошення Свого вчення і продовження справи спасіння Ісус Христос доручив Апостолам, які діють у Його Церкві. Він уповноважив Апостолів навчати й хрестити всі народи. Діяння Апостолів мало великий вплив на перших християн, які «…постійно перебували в апостольській науці та спільності, на ламанні хліба й молитвах».

Ми маємо сьогодні також спільно жити у громаді. Апостоли й нині здійснюють духовну опіку над душами й підтримують живою надію на очікуване Друге Пришестя Христа. Наша молодь – це майбутнє церкви. Нехай майбутнім як для них, так і для нас буде Друге Пришестя Ісуса Христа і вічне єднання з Богом.

Бенджамін Охене-Саффо

Апостол Охене-Саффо з перекладачем біля вівтаря

Фото: © FotoActive – stock.adobe.com

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Спільність

Спільність – це одна з найхарактерніших ознак перших християн. Окрім науки Апостолів, ламання хліба й молитви, спільність по-особливому визначала життя єрусалимської громади. Спільність має різні значення. Вона сягає від випадкового спілкування людей у вагоні поїзда чи з колегами по роботі, а також спілкування за інтересами й захопленнями аж до подружньої спільноти, яку ми обираємо самостійно й визначаємо за власним бажанням та з великим ступенем добровільності. Тепер перейдемо до спільності перших християн Єрусалима.

Виголошена на П'ятидесятницю, натхненна Святим Духом проповідь Апостола Петра торкнулася сердець багатьох присутніх. Тоді 3000 людей охрестилися і згодом до цієї спільноти долучилося чимало людей, які повірили в Ісуса Христа. Невелике коло Апостолів і віруючих, які ще за життя Ісуса слідували за Ним, сповнилися неабиякою радістю, бо мали змогу жити разом у значно більшій громаді: «Всі віруючі були вкупі й усе мали спільним. Вони продавали свої маєтки та достатки й роздавали їх усім, як кому чого треба було» (Дії 2, 44-45). Радісне почуття викликала також готовність ділитися один з одним грішми й майном. (Багато богословів називають це «спілкуванням маєтків».) Відтепер їхньому життю були властиві нові ознаки: спільними у них були піст, молитва, щоденне святкування Причастя Ісуса Христа й очікування незабарного Пришестя Божого Сина. Перші труднощі почали виникати тоді, коли до їхньої громади почали приєднуватися чужинці, як-от грекомовні євреї, які іммігрували до Палестини. Під час споживання трапези вони почували себе обділеними й скривдженими. Таке невдоволення негативно позначалося на спільності громади. Тому Апостоли поставили для цієї служби «сімох мужів доброї слави, повних Духа та мудрости» і представили їх спільноті як дияконів, які стежили за справедливим розподілом їжі й таким чином сприяли тому, аби не було проявів обурення. Прийняття язичників до спільності хрещених в Ісуса Христа викликало в перших християн також певне обурення. Адже язичники зростали у зовсім іншому культурному середовищі, плекали власні звичаї і традиції. Виникла неабияка напруга, яку можна звести до двох простих запитань: чи треба було язичникам, аби мати право знаходитися з християнській спільноті, дотримуватися юдейських правил харчування й обрядів, насамперед обряду обрізання? Чи треба було вважати їх без обрізання і дотримання правил харчування неповноцінними християнами, християнами другого ґатунку? Апостоли, порадившись, вирішили це питання. Першоапостол Шнайдер останнім часом не раз наголошував на тому, що брата чи сестру, які значною мірою відрізняються від нас, треба неодмінно залучати до спільності в громаді. Бо що є ознакою спільності Ісуса Христа? Одне хрещення, один дух, одна спільна трапеза. Апостол Павло наголошував, що важливими для спільності святих є не земні, а духовні критерії, Він зокрема писав: «Усі бо ми христилися в одному Дусі, щоб бути одним тілом чи то юдеї, чи греки, чи раби, чи вільні, і всі ми були напоєні одним лише Духом»(1 Корінтян 12,13).

«І як страждає один член, страждають усі з ним члени; і як один член у славі, радіють з ним усі члени»(1 Корінтян 12, 26). Саме в цьому Апостол Павло вбачав ознаки дієздатної християнської спільності. Навіть через 2000 років ми покликані жити саме так, жити разом у Христі.

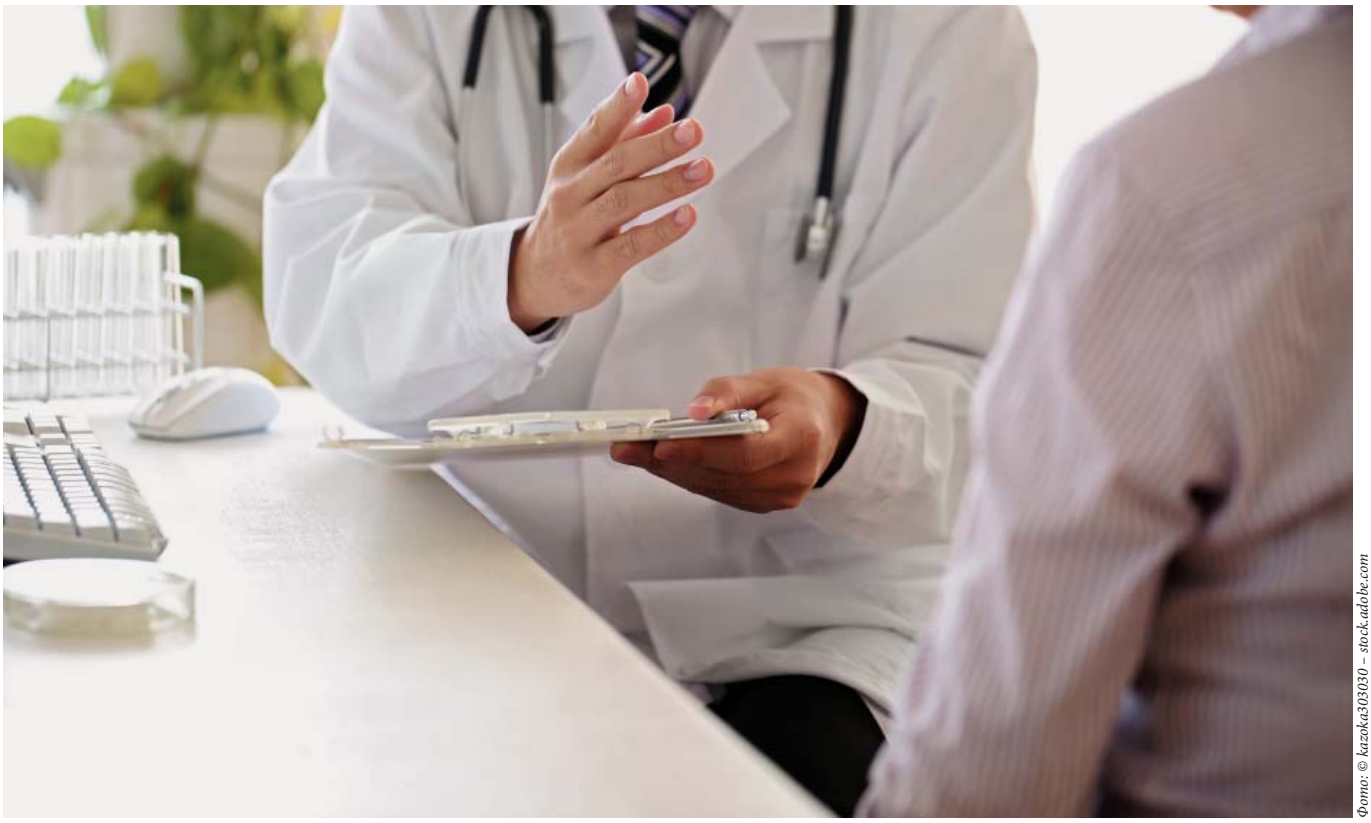

Фото: © kazoka303030 – stock.adobe.com

Турбота про здоров'я

Через погані аналізи крові, викликані важко виліковним інфекційним захворюванням, мені довелося пройти п'ятитижневу терапію і приймати високі дози антибіотиків.

Мій лікар розповів мені про можливу побічну дію терапії, як-от: грибкове захворювання, проблеми зі шлунково-кишковим трактом і таке інше, а також наголосив, що це єдиний спосіб покращити плачевний стан мого здоров'я. Аби контролювати показники крові, мені довелося щотижня здавати розширений аналіз крові. О 20.00 годині вечора мій лікар телефоном повідомляв мені про проміжні результати. На жаль, показники печінки, як й очікувалося, усе погіршувалися і на четвертому тижні терапії вони були критично поганими. По телефону він висловив мені своє серйозне занепокоєння і наполягав припинити лікування. Я був неабияк розчарований і на наполягання лікаря я відповів своїм рішучим «ні».

Після завершення телефонної розмови я спершу подумав: «Ти збожеволів, лікар наполягає припинити терапію, а ти відмовляєшся?!» Раптом на думку мені спали слова Першоапостола Ріхарда Фера: «З моїм Богом я перестрибну навіть через мури». Мене огорнув неабиякий спокій. Потім я у молитві висловив Богові свої побажання й досить спокійно й упевнено продовжив лікування. Я ніколи не забуду дзвінка мого лікаря щодо показників крові після п'ятитижневого лікування. Він почав свою телефонну розмову такими словами: «Дивовижно, але показники печінки не тільки не погіршилися, а й дещо покращилися; у моїй практиці чогось подібного ще ніколи не було». Я хочу також відзначити, що в мене не було побічних дій від вживання великих доз антибіотиків. Препарат для шестимісячної детоксикації печінки мені, щоправда, не підійшов. Тому лікар прописав два інші лікарства, які дуже добре узгоджувалися один з одним і вдвічі понизили погані показники моєї печінки. З тих пір пройшло дванадцять тижнів і показники печінки знову прийшли в норму. Я дуже вдячний Богові, що Він збагатив мене таким досвідом віри: моя хвороба не була дрібницею для нашого Небесного Отця – Він допоміг мені. *А.В*

У цій статті публікується додатковий матеріал до рубрики «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

Фото: © Philip Steury – stock.adobe.com

ІЗ БІБЛІЇ

Жертви у Старому Заповіті

Ще перші люди приносили Богові тварин, їжу і напої у жертву. Цими дарами вони сподівалися задобрити Всемогутнього й догодити Йому. Так учинили також Каїн і Авель.

В епоху Старого Заповіту люди з допомогою жертвоприношень дякували Богові, просили в Нього про допомогу чи позбувалися своїх провин. Вони вірили, що їхні жертви пов'язують і примирюють їх з Богом. Тварини для жертвопринесення – це було дуже важливо – мали бути без вад. Використовували найкращих тварин – первородних. Первенці від тварин і плодів, як вважали, були знаменням дарованого Богом життя. Храм, після завершення будівництва, став центральним місцем, де здійснювалися жертвопринесення.

Після **ВБИВАННЯ ТВАРИНИ** спочатку виливали кров перед вівтарем, аби повернути її Творцеві. Потім на вівтарі спалювали жир принесеної у жертву тварини, який вважався найціннішим продуктом. Священники залишали собі частину туші як винагороду за своє служіння. Інше з'їдали всі спільно. Така трапеза вважалася спільною трапезою з Богом.

Під час **ЖЕРТВИ ВСЕСПАЛЕННЯ**, навпаки, повністю спалювали жертовну тварину. Її, зазвичай, здійснювали, аби випросити в Бога особливу милість. У VII столітті до нашої ери жертва всеспалення стала основною формою жертвування і прийшла на заміну жертві вбивання. У якості жертовних тварин використовували велику рогату худобу, овець й кіз. Людина, яка не мала змогу придбати їх, приносила в жертву голуба – як-от: Марія і Йосип у Євангелії від Луки 2, 24.

Під час **ХЛІБНОГО ЖЕРТВОПРИНОШЕННЯ** Богові приносили у жертву рослинні, уже приготовлені страви. Їх передавали священникам, які збризкували їх маслом і пахощами, а також частково спалювали. Залишки призначалися для священників. Хлібне жертвоприношення не містило в собі ні закваски, ні меду. А сіль була його обов'язковим інгредієнтом.

ЖЕРТВИ ЗА ГРІХ І ЗА ПОВИННОСТІ приносили для того, аби перекласти вину людини, яка жертвує, на тварину, яку приносили в жертву. Порядок цього жертвування значною мірою співпадав з порядком жертви всеспалення. У щорічний День примирення **ЙОМ-КІПУР** увесь народ звільнявся від будь-якої неусвідомленої провини, приносячи в жертву двох козлів. Кров'ю одного цапа окропляли вівтар, а другого, на якого первосвященник спершу перекладав провину всього народу, відправляли в пустелю. Вислів «**КОЗЕЛ ВІДПУЩЕННЯ**» чи «**ЦАП ВІДБУВАЙЛО**», яке використовується досі, бере свій початок від цього жертвопринесення.

КАДИЛЬНА ЖЕРТВА, під час якої у невеликих кадильницях приносили в жертву трави й олії, здійснювалася спочатку у приватній сфері й частково засуджувалась пророками як ідолопоклонство (наприклад, Єзекіїль 8, 11). Однак згодом у Єрусалимському храмі було також споруджено жертовник для кадильної жертви.

Фото: © anoushkatoronto – stock.adobe.com

ЯК НАВЧИТИ ДІТЕЙ ЖЕРТВУВАТИ?

Що я отримаю за це?

Еліза ходить до церкви зі своїми батьками, братами й сестрами. Батько Елізи заздалегідь перед богослужінням дає кожному з чотирьох дітей грошову купюру, яку вони мають покласти в скриньку для пожертвувань. П'ятирічна Еліза запитує: «Що я отримаю за це?» Тато посміхається: «Що ти маєш на увазі?» Еліза пояснює, що з автомата за вкладені гроші вона завжди щось отримує. Саме так вона думає про жертовну скриньку.

Фото: © makalish – stock.adobe.com

Фото: © Jürgen Fälchle – stock.adobe.com

Бог радіє, коли ми, проявляючи любов, допомагаємо ближньому і заради нього готові відмовитися від чогось

Фото: © Artem – stock.adobe.com

Спочатку батько Елізи дивується, що його донька не знає, що таке християнське пожертвування. Потім він розуміє, що через пандемію коронавірусу Еліза декілька місяців не мала змоги відвідувати недільну школу й багато пропустила. Водночас він знає, що тему пожертвувань вони мало порушували вдома. Адже Еліза, зрештою, не бачить щомісячних перерахувань на церкву з батьківського рахунку.

Вдячність

Наступної неділі під час початкової недільної школи Еліза розповідає, що вдома вони обговорювали питання пожертвувань. «Це важливе питання, на якому варто детальніше зупинитися», – каже вчителька, дістаючи з шафи картонну коробку, яку ставить на стіл. «Уявіть-но, що це скринька для пожертвувань», – розповідає вона дітям і запитує, чим саме вони готові жертвувати. Лунають різні відповіді – від іграшкового автомобіля до кишенькових грошей. «Хіба можна вкинути іграшку в жертовну скриньку?» – запитує учителька. Діти мають зрозуміти, що не можуть покласти іграшку в жертовну скриньку. «А чому ми взагалі маємо жертвувати? - запитує Бастіан. – Невже у милостивого Бога так мало іграшок, що Він потребує наші?

У давні часи люди приносили жертви богам, яким поклонялися, аби викликати в них прихильне ставлення. Чим важливішою була справа і чим більшою провина, тим більшими й дорогоцінними були жертвоприношення. А як розуміти пожертвування у наш час і як правильно навчити дітей жертвувати? Чи йдеться тут тільки про гроші для жертовної скриньки? Які є види пожертвувань і наскільки вони є важливими?

Вдячність – це один із видів жертовності. Вдячністю можна назвати компенсацію за принесене добро. Продемонструємо це на невеличкому прикладі: дівчина сидить у купе поїзда й розгадує кросворд. Вона шукає слово зі значенням «відплата» і не знаходить його, потім вона запитально дивиться на матір. «Я шукаю синонім до слова "відплата"», – каже дівчина. Іншим попутникам купе здається, що дівчина звертається і до них, тому пропонують їй такі слова, як «помста», «покарання», «санкція». Але дівчина незгідливо хитає головою, бо вони не співпадають кількість потрібних букв у кросворді. Раптом хлопчику із сусіднього купе спадає на думку запропонувати слово: «подяка». Воно збігається з кількістю букв кросворду. Один літній чоловік на це ідповів, що ніколи б не подумав, адже «відплата» в його розумінні має негативне значення.

Навіть у складних ситуаціях

Те, що Бог робить для нас, є настільки великим, що ми жодними жертвами не здатні повернути Йому. І все ж Він чекає від нас вдячності. За що ми можемо і хочемо дякувати Богові? За жертву, яку Він колись приніс заради нас і завдяки якій нам прощаються гріхи? За добру оцінку в школі? За будинок, у якому мешкаємо? За здорових дітей? Є, звісно, чимало всього, за що можна дякувати.

Найчастіше ми дякуємо за добро, яке зробили для нас. А як бути з подякою у ситуаціях, що не здаються позитивними? «За все дякуйте: така бо воля Божа щодо вас у Христі Ісусі», – так мовиться у 1 Посланні до Солунян 5, 18. Я згадую про одну ситуацію, у якій мене неабияк вразила й викликала неабияку повагу людина, яка попри велике горе плекала тісний зв'язок з Богом. Унаслідок дорожньо-транспортної пригоди загинула молода подружня пара. Мати померлої дівчини друзям, які прийшли на похорон, аби висловити їй співчуття, відповіла: «Не сумуйте. Я знаю, що моя донька з Богом і що в неї все гаразд; я знаю, що Бог завжди зі мною». Чи довіряємо і чи є завжди вдячними Богові, навіть коли доводиться зносити горе чи переживати біду? Коли, приміром, дитина отримала погану оцінку в школі або подруга відвернулася від неї, чи хтось поглузував з неї. Як навчити дітей поратися з такими ситуаціями й водночас не забувати виражати Богові вдячність?

У нелегких життєвих ситуаціях віруючим допомагає довіра до Бога, а також Його спасенні діяння. Довіра – це надійне уповання на когось. Вона є важливим фактором для жертвопринесення. Людині, яка у будь-яких життєвих ситуаціях покладається на Бога, звісно, легше приносити жертву подяки.

Чим можна жертвувати?

Повернемося до дитячих пожертв. Відповідаючи на запитання учительки недільної школи, за що дякувати Богові, діти перерахували безліч прикладів зі свого життя: за іграшки, за дитячу кімнату, за старшого брата, навіть якщо він, буває, дратує тебе. Діти були вражені тим, що існує так багато речей, за які вони можуть проявляти вдячність. Тепер Еліза зрозуміла, чому вона має покласти гроші, що дав їй батько, у жертовну скриньку. Вона й у майбутньому буде жертвувати. Але чим? У свої п'ять років вона ще не отримує кишенькових грошей. Тому запитує в тата, чим вона може жертвувати. Тато за обідом адресує це питання старшим дітям. Фредерік вважає, що є різноманітні види пожертвувань. «Коли ти ходиш у церкву чи в початкову недільну школу, то жертвуєш часом», – вважає Джонатан.

Що означає «жертвувати часом»? – хоче знати Еліза. «Ну, це коли ти перестаєш гратися зі своїм улюбленим єдинорогом, бо йдеш з нами до церкви», – каже Фрідріке. Ми жертвуємо часом, коли присвячуємо себе вірі чи здійснюємо християнське служіння. Це, приміром, відвідування богослужіння, репетиція хору чи оркестру, покупка для літньої сестри по вірі, прибирання церкви та багато чого іншого. Фрідріке та Джонатан навчаються грати на інструментах, аби згодом грати в оркестрі громади чи округу. «Саме так ти показуєш Богові, що любиш Його і що робиш це залюбки», - каже Джонатан. Любов до Бога і жертва Йому є нероздільними. «Любов Ісуса, – співають діти, підкріплюючи це твердження словами, – така велика, як океан безмежний». Божа любов до нас, людей, є просто безмірною. Саме безконечна Божа любов до дітей призначена для того, аби діти відчували її на собі. І все ж любов до Бога є для дітей дуже абстрактною. Тому важливо пов'язувати любов до Бога з любов'ю до ближнього, згідно з твердженням Ісуса: «Те, що ви зробили одному з Моїх найменших братів, те ви Мені зробили». Тепер дорослі можуть обговорити з дітьми біблійну історію про милосердного самарянина. Еліза разом із батьками згадує, коли вона комусь допомагала і чим для цього жертвувала. У їхньому класі був хлопчик, який мав небагато друзів. Незважаючи на насмішки друзів, Еліза проводила з ним час на перервах. Або дівчинка, яка не мала що їсти і якій Еліза віддала половину свого бутерброду. «Невже Бог радіє цьому? Чи це є доброю жертвою?» - запитує Еліза своїх батьків. «Так, звісно, – каже мама. – Головне, аби ти залюбки робила іншому добро. Таким учинкам Бог радіє».

Любов – це важливо

Жертва Ісуса – найбільший доказ Його любові до нас, людей. Спершу Він приніс Себе в жертву і віддав для нашого спасіння найдорожче, Своє життя. Він віддав його не для того, аби людина приносила Йому великі жертви, а тому що любить нас. Ми також жертвуємо не для того, аби отримати щось взамін, а тому що виявляємо Богові свою любов.

«Якщо ми з любові допомагаємо ближньому і для цього відмовляємось від чогось, то викликаємо у Бога радість, – пояснює тато Елізи. – Для цього ви можете пожертвувати частину своїх кишенькових грошей чи пропустити тренування з футболу, коли в цей день відбувається свято громади. Важливо, аби ви робили це від щирого серця, а не для того, аби отримати винагороду від від Бога»

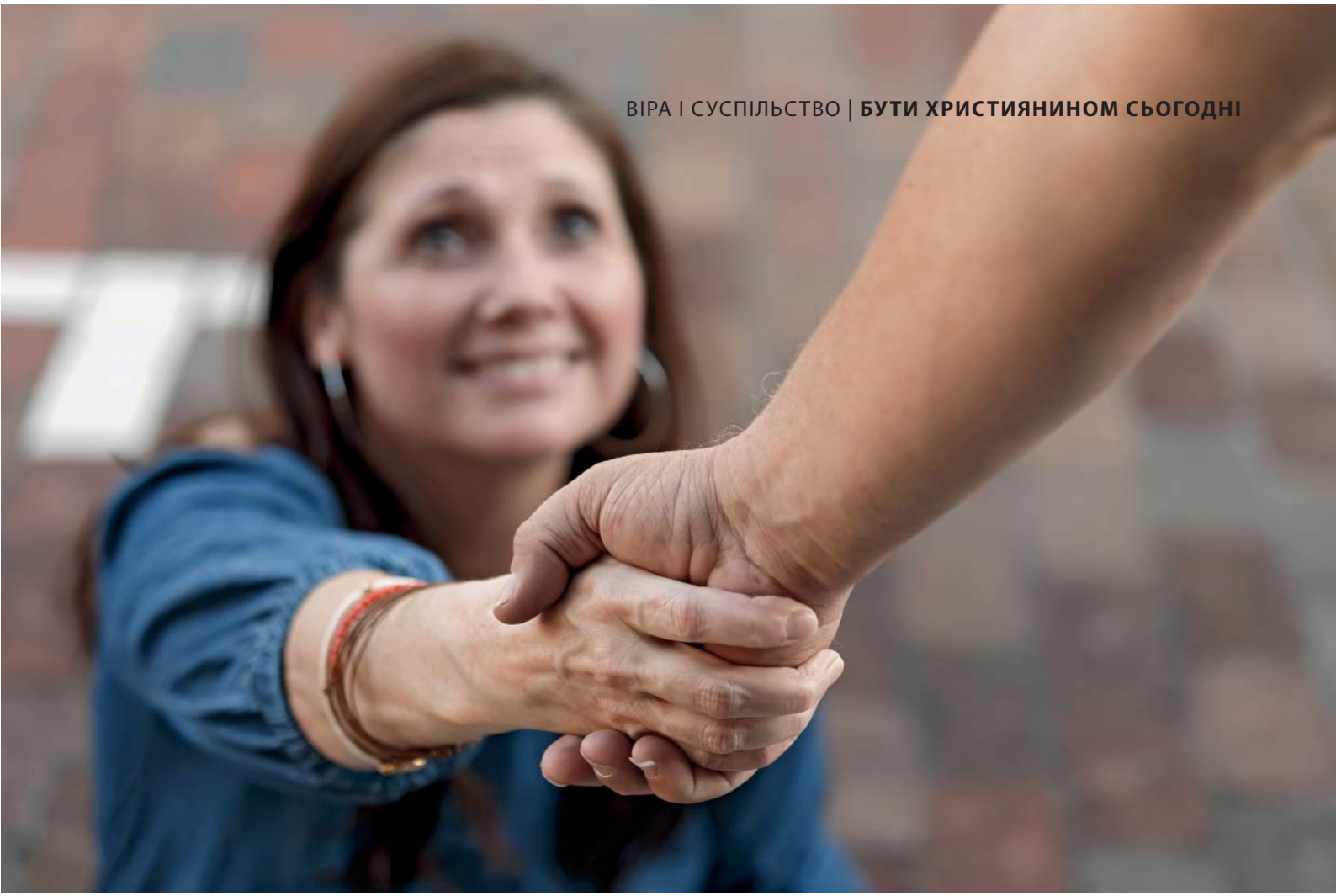

Будь, людино, благородною, будь доброю і помічною (частина 2)

Допомога ближньому – це християнська чеснота. Але, на жаль, добро, як це на землі часто буває, нерідко змінюється на протилежність. Неправильно надана допомога може нашкодити як тому, хто надає, так і тому, хто отримує її. Чому так?

Ісус був Божим Сином і водночас неперевершеним оповідачем мудрих і повчальних притч. Він уміло втілював істину в притчу так, що вона мимоволі спонукала присутніх до роздумів і розмірковувань. І сьогодні, після 2000 років, ці притчі допомагають нам збагнути й спізнати істину. Однією з багаторівневих притч є притча-історія про милосердного самарянина. Один законовчитель, випробовуючи Господа, запитав у Нього, що треба робити, аби осягнути вічне життя. А Ісус мовив йому: «В законі що написано? Як там читаєш?» Законовчитель відповів Господу, що треба виконувати заповідь любити Бога й ближнього. «Ти добре відповів, - сказав Ісус, - роби це й будеш жити». Але законовчитель продовжував розпитувати: «А хто мій ближній?» Ісус у відповідь розповів йому притчу про милосердного самарянина. Залишимо поза увагою рівень цієї притчі, який пов'язаний зі священником і левитом, служителями храму, і зосередимо свою увагу на самарянину, що прийшов на допомогу.

Отже, Ісус розповів про самарянина, який вирушив у дорогу. Він не просто прогулювався, а мав на меті конкретне місце призначення. Зненацька він натрапив на важкопоранену людину, яка непритомною лежала на дорозі. У Євангелії від Луки сказано, що самарянин «змилосердився». Однак він не обмежився тільки емоціями й співчуттям, а дійсно прийшов йому на допомогу. Він приступив до постраждалої людини, надав першу допомогу, відвіз у безпечне місце, у готель, проявив турботу про нього, зробив усе від себе залежне. Наступного дня самарянин продовжив свою путь. Утім він спершу попросив власника готелю проявити турботу про пораненого. Він, зокрема, сказав йому: «Доглядай за ним, і те, що витратиш на нього більше, я заплачу тобі, коли повернуся» (Від Луки 10, 35).

Найважливішим посилом цієї притчі Ісуса є відповідь на запитання: «Хто мій ближній?» Ця відповідь є багаторівневою. Сьогодні ми зупинимося на допомозі, яку надав самарянин. Він одразу емоційно відреагував на потерпілого й проявив милосердя до нього. Це важлива передумова для надання допомоги. Нині нам відома й інша реакція на нещасні випадки, злочин чи травмування. У таких випадках нерідко знаходиться людина, яка одразу схоплює свій мобільний телефон і починає на камеру знімати людські страждання, якщо змога, то крупним планом і розсилати ці відео якнайбільшій кількості людей, аби викликати в них здивування, захоплення чи навіть насолоду від жахіття. Про співчуття тут і мови не може бути.

Тепер повернімося до притчі про самарянина: він на цілий день відклав свої особисті справи й присвятив себе людині, яка потребувала допомоги. Лиш згодом він продовжив свою путь. Притчею про самарянина Ісус показав, хто є ближній, і як треба проявляти любов до нього. До цього ми ще повернемося.

Допомога ближньому має бути смислом людського життя і передумовою плідного спілкування у суспільстві. «Життя людини є настільки ефективним, наскільки вона здатна надавати допомогу ближньому», – сказав один відомий актор. Усемогутній Творець наділив нас, людей, здатністю співчувати, бачити страждання ближнього, розпізнавати його потреби й приходити на допомогу, а також ставити себе на його місце. Торік, коли від повені постраждало дуже багато людей, чимало сторонніх людей проявляли готовність надати допомогу. Вони згрібали лопатами мул, утилізували меблі, технічні прилади і підлогу, яка від води стала непридатною, і таким чином показували потерпілим: нам небайдужа ваша доля. «Любов – запорука істинної допомоги», – наголошував художник Вінсент ван Ґоґ.

На щастя, є допомога

Надавати допомогу – це внутрішня потреба багатьох людей. «Ми народжені, аби творити добро», - мовив відомий англійський поет Вільям Шекспір. Уже на прикладі маленьких дітей ми бачимо, як треба надавати допомогу ближньому: діти намагаються втішити тих, хто плаче; то принесуть пляшечку, то дадуть соску, то піднімуть іграшку, то погладять по головці немовля, яке плаче. Діти старшого віку також залюбки доглядають за хворою лялькою, дають їй укол, перев'язують рану, приклеюють пластир до пораненої ноги коня-гойдалки.

Відомі випадки, коли діти викликали швидку допомогу чи піднімали пожежників на тривогу в надзвичайних ситуаціях. Дитяча допомога не раз рятувала людське життя. Діти часто приносять додому живих істот, аби надати їм допомогу: равликів, що повзають вулицею, ризикуючи бути розчавленими; голодних кошенят, безпритульних собак, маленьких поранених пташок чи білок, які випали з гнізда. Діти шкодують тварин і надають їм на допомогу. І ось що цікаво: їхня поміч, утім, була не завжди потрібною, а можливо, й призвела до смерті. Годувати їжака молоком, гладити оленя, який причаївся у траві, приголубити й принести його додому, годувати миле цуценя ласощами, як-от: виноградом чи шоколадом, чи дати йому з каструлі смачний соус з червоного вина й цибулі … Благі наміри не завжди корисні. Така допомога може принести шкоду.

Допомога з благих намірів

Допомога з благих намірів не раз завдавала шкоду жителям Африки. Їм у величезній кількості привозили вживаний одяг, унаслідок чого місцеві кравці втрачали роботу. З метою надання гуманітарної допомоги в Африку вирушали кораблі із субсидованим м'ясом. Унаслідок допомоги

Фото: © highwaystarz – stock.adobe.com

у вигляді дешевого м'яса з Європи в деяких регіонах Африки перестали вирощувати курей. Це – не справжня допомога, а допомога, яка викликає залежність.

«Слово «любити» нерідко вживають поруч із гарним, сучасним словом «допомагати», – висловлювалася лауреат Нобелівської премії світу Берта фон Зуттнер. І, схоже, справді існує захований зв'язок між любов'ю і допомогою. Найяскравіше він проявляється в батьків, які виявляють любов до своїх дітей. Вони їх дуже люблять і тому з раннього дитинства допомагають, оберігаючи їх від усіляких небезпек і труднощів. Батьки продовжують проявляти великий інтерес до самопочуття своїх дітей, коли вони сягають шкільного віку, цікавляться, приміром, їхньою успішністю. Якщо в дітей виникають проблеми, то вони тут як тут, одразу приходять їм на допомогу. Така батьківська поміч є схвальною, бо викликає в дітей почуття надійності й захищеності, а також сприяє досягненню ними значних суспільних висот.

Проте Авраам Лінкольн, 16-й президент Сполучених Штатів Америки, бачив і лихо, яке ховається за надмірною опікою: «Не можна постійно допомагати людям, роблячи за них те, що вони самі спроможні виконати». Батьки, які позбавляють своїх дітей перепон на життєвому шляху, не вчать їх поратися з труднощами, розпізнавати, оцінювати й вирішувати конфлікти, переживати наслідки своїх учинків; навіть якщо перепоною є тільки те, що діти забувають покласти у свій шкільний ранець канапку, яку батьки приносять їм під час шкільної перерви. Еспер Юуль, видатний датський сімейний психотерапевт, вельми критично ставиться до такої поведінки батьків: «Такі діти нічого не знають про інших людей і нічого не знають про себе. Вони не спізнали ні смутку, ні розчарування, тому не навчилися співчувати».

У деяких університетах на початку семестру організовують інформаційні дні й семінари для батьків, які супроводжують своїх дітей під час навчального процесу. Ці батьки керуються благими намірами, вони бажають захистити своїх дітей-студентів від неприємностей, носять за ними портфель і ставлять питання професорам, бо діти самі не наважується це робити. Батьки й у незнайомій для дітей ситуації намагаються створити їм вельми комфортні умови.

Однак саме звільнення дітей від батьківської опіки – це найбільша допомога, бо тоді вони вчаться жити самостійно і мають змогу набувати власний досвід. Утім не всі батьки розуміють це і якнайкраще догоджають своїм дітям.

Синдром помічника

Є також цинічні й малодушні люди, які кажуть: «Я не можу всім допомогти, не можу вирішити проблеми всього світу, тому й нікому не допомагаю, а думаю тільки про себе». На щастя, людей, які так думають, відчувають і поступають, є небагато. Люди переважно добродушні й милосердні, вони допомагають ближньому вирішувати їхні проблеми. Такі люди не можуть сказати ближньому «ні», навіть якщо перед тим намітили зробити щось для себе. Коли хтось просить їх про допомогу, то вони миттю забувають про себе, про дружину і про свою сім'ю. Й негайно приходять на допомогу. Вирішуючи чужі проблеми, вони нерідко ризикують втратити самих себе. Про внутрішню напругу цих людей свідчить розповідь такого чоловіка:

«Люди мені постійно кажуть: «Будь самим собою», «Перестань турбуватися про інших», «Бережи себе, інакше занапастиш себе», «Живи СВОЇМ життям!», «Ти береш на себе надто багато», «Якщо ти допомагатимеш усім поспіль, то захворієш і ніхто тобі й не подякує», «Думай про себе», «Ти надто добрий для цього світу». Раніше я думав, що вони мають рацію і дають мені ці поради, бо бажають добра. Очевидно, це так. Але тепер, коли я чую це, то думаю, чи взагалі знають вони, про що ведуть мову. Якщо вони радять мені «бути самим собою», то чому не дозволяють мені бути таким? Не дозволяють робити те, що я

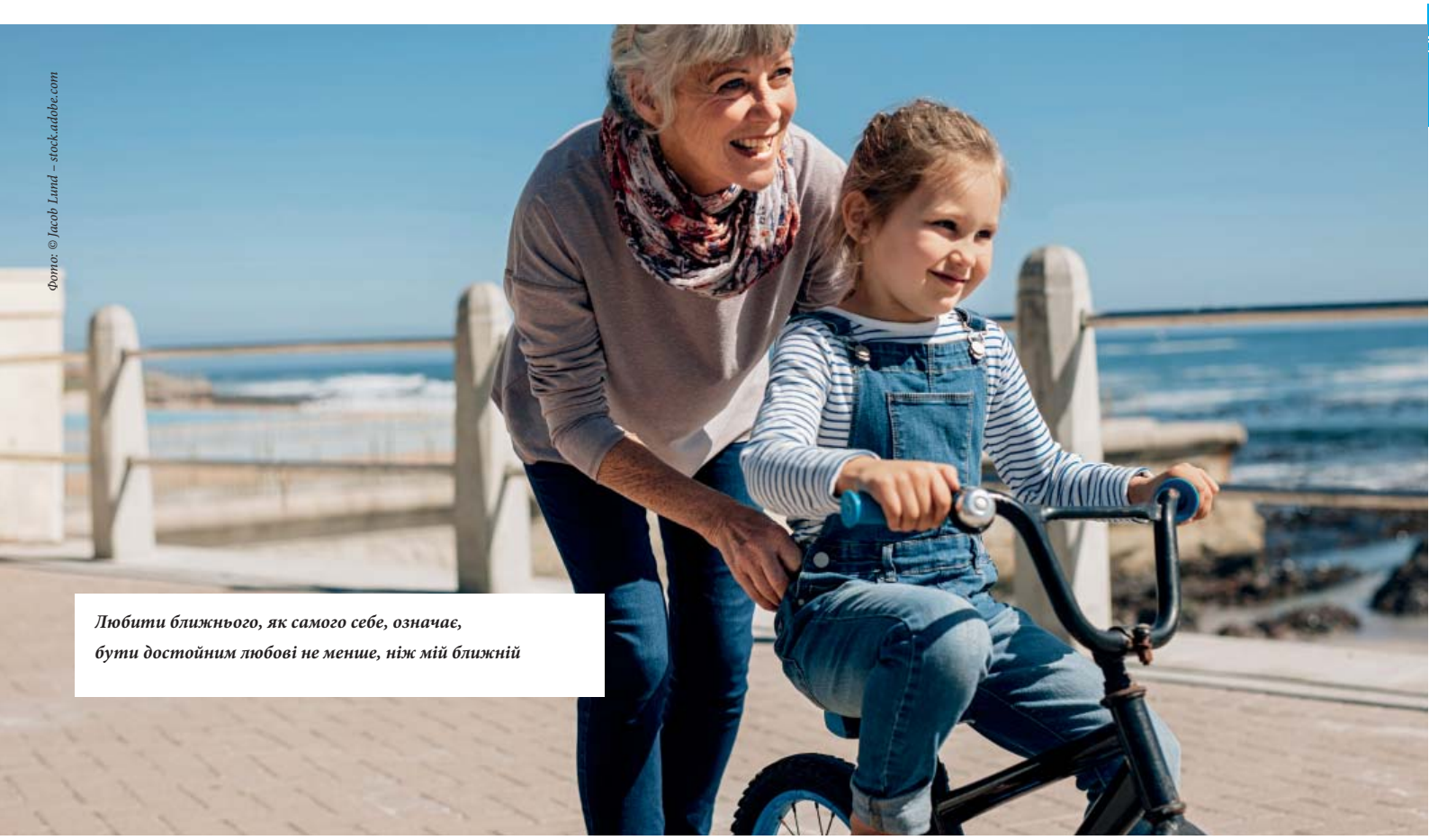

Фото: © Jacob Lund - stock.adobe.com

Любити ближнього, як самого себе, означає, бути достойним любові не менше, ніж мій ближній

з задоволенням роблю? Адже саме тоді проявляється моя сутність, моє «я»! Сутність соціально орієнтованої людини, яка постійно турбується про ближнього, хоча й надто обтяжує себе – людини із синдромом помічника! Краще мати синдром помічника, аніж – справу з недобрими демонами! Сьогодні я думаю, що люди взагалі не розуміють значення фрази: «Бути самим собою». Адже саме тоді, коли я надаю допомогу, я є самим собою! Такою є моя сутність і я про це ніколи не шкодую».

З розповіді цього чоловіка випливає, що він, так би мовити, «потрапив у залежність» від надавання допомоги ближньому. Він добре знає, що цим шкодить собі, і все ж залюбки приходить на допомогу. Одна психологиня ділиться такою інформацією: «Допомога нужденним людям є, в основному, позитивною чеснотою і важливою для суспільного життя. Адже для цього треба час від часу відкладати власні потреби на задній план. Однак важливо знаходити здоровий баланс між поміччю ближньому та задоволенням власних бажань і потреб. Окрім цього, перед тим, як надати комусь допомогу, треба з'ясувати, чи вона, дійсно, потрібна і чи взагалі корисна».

Люди, які страждають на синдром помічника, подобаються собі й відчувають, що є потрібними й повноцінними тільки тоді, коли здійснюють допомогу і «приносять себе в жертву» заради ближнього, знаючи, що їм годі обійтися без їхньої допомоги. Характерним для таких людей є, приміром, те, що вони допомагають ближньому чи виконують замість них певні обов'язки навіть тоді, коли їх про це не просять. Притаманним для цих людей є ще те, що їм важко сказати «ні», і що вони ставляться до виконання завдань для свого ближнього, як до своїх власних. Якщо буває, що вони не можуть одразу прийти на допомогу, бо саме займаються своїми справами, то в них з'являються докори сумління й відчуття егоїзму. Окрім цього, людям, які страждають на синдром помічника, нерідко важко визнавати свої помилки та слабкості й отримувати допомогу від інших людей.

Характерним для людей із синдромом помічника є також те, що вони надають допомогу незалежно від того, чи потрібна й доцільна вона, чи ні. Отже, ці люди інколи нав'язують свою допомогу навіть тоді, коли вона недоцільна, ба навіть шкідлива – бо, приміром, заважає людині самостійно взятися за проблему й вирішити її.

Божа заповідь

Особливо примітною у цьому зв'язку є унікальність і геніальність Господньої заповіді любові до ближнього. «Люби ближнього твого, як себе самого!» Таке формулювання показує: я достойний такої ж любові, як і мій ближній. Я повинен любити себе так само, як і свого ближнього. Не більше і не менше. Ось чому, коли ми надаємо допомогу, треба знаходити правильний баланс. Співчувайте ближньому й надавайте нужденному допомогу тільки тоді, коли вона доцільна. Але будьте й до себе милосердними і не нехтуйте на тривалий час своїми власними потребами.

Отже, закінчимо нашу статтю про допомогу цитатою Дітріха Бонгеффера: «Немає кращого почуття, ніж відчувати, що можеш бути помічним і корисним для людей».

Богослужіння Апостола Будника в общинах Одеської області

У грудні 2021 року Апостол Будник провів богослужіння у трьох громадах Одеської області.

11 грудня 2021 року він провів богослужіння у громаді села Гольма. Відстань від Одеси до Гольми близько 220 км. І якщо перша частина дороги – близько 180 км – пролягає трасою Київ–Одеса, то друга частина – це дорога, де асфальт «був колись». Діставшись до Гольми, доводиться залишати авто біля сільської амбулаторії (куди ще можна доїхати), а далі – пішки близько 1,5 км по бездоріжжю. Але всі ці незручності одразу забуваються, коли підходиш до церкви, де тебе радісно зустрічає настоятель і його дружина, а в будівлі церкви – парафіяни. І радість зустрічі сповнює твоє серце. Апостол служив словом з 2 Петра,1,19 «І маємо ще сильніше пророче слово. Ви добре робите, вважаючи на нього як на світильник, який світить у темнім місці, аж поки почне розвиднятись, і рання зоря зійде в серцях ваших». Слово, яке струменило з серця Апостола, було справді неначе світло, що пробивається крізь морок проблем, турбот і страхів цього життя, що освітлює дорогу й не дозволяє заблукати на шляху до мети нашої віри.

Повернувшись до Одеси, Апостол цього ж дня служив у невеликій сімейній громаді в Доброолександрівці. Він, зокрема, служив словом із книги Псалмів 38,5.

У неділю, 12 грудня, Апостол провів богослужіння в Одесі, де служив словом з Євангелії від Марка 10,26-27:

«Здивувалися ті ще більше й один до одного казали: Хто ж тоді може спастися? Ісус же, поглянувши на них, мовить: У людей це неможливо, – але не в Бога; у Бога бо все можливо».

Під час богослужіння Апостол запечатав Святим Духом Злату, племінницю настоятеля громади.

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Де в Біблії вжито вислів «не кидайте перел ваших перед свиньми»?
А) у Нагірній проповіді Ісуса
Б) у пророка Ісаї
В) у притчі про блудного сина
Г) у Книзі Притч

2. Що означає слово «страсті» у річному церковному календарі?
А) святкування воскресіння Ісуса Христа
Б) час страждань Ісуса
В) злиття Святого Духа на П'ятидесятницю
Г) очікування Божого Сина під час Другого Пришестя

3. Хто написав текст пісні «Милостивий Отче, тут ми знову» (№ 96 у російськомовному пісеннику)?
А) Крістіан Грегор
Б) Йоганн Крюгер
В) Ніколаус Людвіг Граф фон Цінцендорф
Г) Тобіас Клауснітцер

4. На яке місце з Біблії посилається хорова пісня «Господь – моє світло й спасіння моє»?
А) Від Луки 2, 29–32
Б) Псалом 26, 1–4
В) Ісая 55, 1–5
Г) Одкровення 1, 2 і 3

5. Хто відповідно до Діянь святих Апостолів є зразком «майнової спільності»?
А) Йосиф Аримафейський
Б) Йосиф по імені Варнава
В) Йосиф по імені Варсаава
Г) Ісус Варавва

6. Якого священнослужителя вважають предтечою католицько-апостольських громад?
А) Джон Кнокс
Б) Джон Уеслі
В) Едвард Ірвінг
Г) Джон Уікліф

7. Де в 1529 році відбулося зібрання, метою якого було вирішення релігійної суперечки між Мартіном Лютером й Ульріхом Цвінглі з приводу реальної присутності Христа в Святому Причасті?
А) у м. Віттенберзі
Б) у м. Марбурзі
В) у м. Цюріху
Г) у м. Мюнхені

8. Як звали сліпого, якого Ісус зцілив біля Єрихону?
А) Варфоломей
Б) Закхей
В) Заведей
Г) Вартимей

9. Кого, згідно з Посланням до Галатів 2, 9, зустрів Апостол Павло в Єрусалимі?
А) євангеліста Филиппа
Б) диякона Никодима
В) Понтія Пілата
Г) Апостолів Петра, Івана і Якова

10. Як звали мати Соломона?
А) Вірсавія
Б) Єзавель
В) Девора
Г) Суламіф

Фото: Д-р Банмоллер

ІЛЛЮСТРАЦІЯ–ЗАГАДКА

Місто Ельмау в Тіролі (Австрія), яке розташоване недалеко від Куфштайну в мальовничій сільській місцевості на горі Вільден-Кайзер, є популярним місцем відпочинку. З точки зору церковної історії, місцева парафія, частина приходу Зелля, належала з епохи Середньовіччя до 1817 року єпископству Кімзеї, нині архієпископству Зальцбурга. Перші згадки про парафіяльну церкву Святого Михаїла, зведену в готичному стилі, сягають епохи пізнього Середньовіччя, а в 1740–1746 роках її перебудували в стилі бароко. Її архітектором був австрійський будівельник у стилі бароко Якоб Зінгер (1685–1760), який працював здебільшого в Тіролі. На нашому малюнку зображено фреску Йоганна Георга Хеттінґера Молодшого від 1746 року, яка розташована в центральному кутку склепіння: Даниїл у левовій ямі. Хеттінґер, якому також належить стельовий розпис у церкві Святого Михайла, зображує епізод, у якому пророк Даниїл сидить мирно з левами, а Ангел супроводжує пророка Авакума; Авакум, згідно з апокрифічними переказами, підкріпляв Данила їжею. Авакум отримав доручення підкріпити пророка Даниїла від Ангела, Який привів його до левової ями, а також супроводжував на зворотному шляху. Даниїл, як мовиться у Біблії, був визволений з ями цілим і неушкодженим.

ЧОМУ ДАНИЇЛА КИНУЛИ В ЯМУ З ЛЕВАМИ? (Відповідь див. на стор. 2)